

Dezső Márton

Láthatóság

Úgy látszik örökké tart ez az este,
ez a kulturális Götterdämmerung:
A bálványok árnyéka egyre csak nyúlik,
és befeketíti az emberek homlokát.

Látjátok milyen nagyok lettünk,
milyen hosszú nyomot vetünk a pusztaságra?
Kihűlt szavak fekszenek a porban,
és a Nap nem képes lebukni.

Valahol dél van, messze innen
forró köveken csattan a véső,
és az emberek világos homlokáról
izzadság pereg a felfénylő szavakra.

Köptető

Magamtól a beszéd nem megy:
felköhögöm érdeemes lesz?,
gondolati diaszpóra
van hogy én sem tudok róla.

Váltakozó szerepekben
hová lett, amivé lettem?,
melyik parazita-forma
szerint nem tehetek róla?

Sok bába közt természetes
hogy a kezeikben eless,
felfogott a linóleum
mintáiban lakó lumen.

Minta, minta, csalafinta
rásüt viselt dolgaimra.
Egyre közelebb a falhoz
hogyan legyek hú magamhoz?

amikor elfelejt

beletenyere
a zalai tájképbe
kutyaugatás
kíséri végig
a kerítések mentén
és kerti törpék
dülledt szemei
előtt gyűjtja kialudt
cigijét újra
étkészlet zajok
harangszó közepette
beáll a mindent
elsöprő déli
szeretetbe mielőtt
tovább indulna
háttal toronynak
törpéknek és kutyáknak
szájából a füst
és az utálat
törvény esetleg halál
haza nem talál
csak hazait vagy
hazát kaphat idegen
ívű szájon át
azt mondják neki
az anyád de nem
ő fennakadt
a kerítésléceken